

Balkon

Ömer Seyfettin

Balkon — Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

[https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Balkon_\(hikâye\)&oldid=151649](https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Balkon_(hikâye)&oldid=151649) (revizyon 151649). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Muhsin Bey sofradan kalkınca, büyük ceviz büfeye dayanmış, kendilerini gülümseyerek dinleyen hizmetçiye:

— Eleni, nargilemi kameriyeye getir, kahveden evvel... Haydi çabuk, dedi.

Sonra sofradakilere döndü:

— Çocuklar! Siz de oraya gelin!

Hamdune Hanım; —narin, süzgün, yaşlı bir kadın— elmasını soyuyordu. Gözlerini kaldırmadan itiraz etti:

— Daha mehtaba bir saat var. Karanlıkta ne yapacağız?

— Burası cehennem be!

— Orası cennet mi?

— İsterseniz gelin. Ben burada yanamam.

— Uğurlar olsun.

Bu, şişman bir adamdı; ihtiyar bir şişman! Sallana sallana kapıdan çıktı. Tekâüt olduktan sonra doktorlara inat, oburluğa, nargileye bir nihayet vermemişti. Kır sakalının, daha dökülmemiş kır saçlarının altında kıpkırmızı, şiş yanakları onda yalancı bir sıhhatin daimi sevincini alevlendirirdi. Halbuki on senedir iyi olmaz bir kalp hastalığından mustarıptı. Maddî ıstırapı, manevî neşesini bozmamıştı. Hamdune Hanım, kocasının aksi, çok küskün bir kadındı. Her an sebepsiz bir elem, bir sıkıntı içinde yaşardı. Meçhul bir matem sanki ruhunu ebediyyen karartmıştı. Daima sinirli, az güler, hep heyecan içinde... Köşkün kapısından kazara postacı geçse sapsarı kesilirdi. Gece gündüz bir felaket haberi bekler gibiydi. Sağındaki oğluna:

— Maşallah, hepimizden genç, dedi.

— Genç değil, içi ferah!

— Ya yemek yemesine ne dersin?

— Fena. Ama ne yapalım?.. "Allah sekizde verdiğini dokuzda almazmış!" Böyle rahat felsefeye dayandıktan sonra...

Delikanlının karşısında havlusunu katlayan genç kız:

— Aman, siz de hep beybabamla uğraşırsınız!

Dedi. Sofranın üzerindeki lambanın kırmızı abajurundan süzülen ziyâ içinde iri, mavi gözleriyle, kumral saçlarıyla harikûlâde güzel görünüyordu. İnce, keten bluzun altından, iri, gürbüz, muntazam bir vücudun, geniş bir göğsün şekli sanki taşıyordu. Bu, Hamdune Hanım'ın daha memede iken alıp kendine evlat ettiği bir kızdı. Tam on sekiz sene Muhsin Bey onu oğlu Suat'tan ayırdetmemiş, belki daha ziyâde sevmişti. Bu muhabbet karşılıklıydı. Aile içinde Muhsin Bey'in taraftarı, hatta fedakarı Resan'dı.

Hamdune Hanım:

— Sahi sıcak. Ben de burada duramayacağım! dedi.

Suat sordu:

— Nereye anne?

— Babanın yanına.. Siz de gelin!

— Geliriz.

O çıkınca, iki genç yalnız kaldılar.

Resan arkasına dayanmış, gözleri pencerenin dışarısındaki simsiyah bir duman gibi görünen geceye dalmıştı. Suat sandalyesinden doğruldu. Onun önüne geldi. Yemek masasına dayandı. Resan'ın gözleri hâlâ daldığı yerden kurtulamıyordu. Elini tuttu.

— Bu dalgınlık ne, Resan?

— Hiç.

— Söyle, söyle.

Genç kızın gözleri sanki yorulmuştu. Suat'ın ellerinden çektiği eliyle gözlerini oğuşturdu.

— Bu karanlıkları hiç sevmiyorum. Bana öyle geliyor ki, bütün felaketler hep bu yıldızsız, aysız gecelerin içinde saklı!

— Gayet şairâne, yani gayet yanlış bir fikir.

— Ne ise, ben burada oturacağım, istersen sen bahçeye çık.

— Ben de burada otururum, cicim.

Şık genç, demin annesinin kalktığı sandalyeyi Resan'ın yanına çekti. Beyaz fanile pantolonun üzerinde ince, lacivert bir ceket vardı. Cebinden narin bir tabaka çıkardı. İçinden bir sigara aldı, genç kıza verdi.

— İstemem, canım istemiyor...

— Al, al, karanlık düşmanı. İçmeye başlayınca ister!

Sigarayı kendi eliyle Resan'ın güzel dudaklarına dokundurdu. Bir kibrit çaktı. Evvela onunkini, sonra kendisinininkini yaktı. Çıkan dumanlar içinden derin derin birbirlerine baktılar. Küçükten, pek küçükten beri sevişiyorlardı! Suat:

— Yalnız karanlık değil, dedi, sende başka bir şey var.

— Ne gibi?

— Halinde bir durgunluk.

— Hiçbir şey yok!

— Var, var, söyle.

— Ne olabilir?

— Bilir miyim?

Resan aralık kapıya baktı.

— Tabii, zaten sana söyleyecektim, dedi.

Suat duraksadı:

— Söyle Resan'cığım.

İçeri giren hizmetçi kız tabakları toplamaya başladı. Büfenin önüne istif etti. Örtüyü kaldırdı. Dışarı çıkınca, Suat tekrar:

— Ne söyleyeceksin bakalım?

Diye genç kıza şefkatle baktı. Resan öyle ince, yapmacıklı, aktris tavrılı, sahte bir kız değildi. Son derece hassas, doğru, samimi, serbestti. Ağır bir seda ile:

— Artık evlenmeliyiz. Suat... dedi.

— Elbet, Resan'cığım. Bu zaten bizim yegane emelimiz değil mi?

— Evet, fakat hemen evlenmeliyiz, hemen. Bu ay, hatta bu hafta içinde.

— İki üç aya kalmaz diplomamı alacağım. Daha mektepte iken evlenivermek bana biraz mahalle çocukluğu gibi geliyor.

— Mecburuz.

— Niçin?

— Çünkü...

Genç kız gözlerini önüne indirdi. Uzun, kumral kirpikleri gözlerini göstermiyordu.

— Çocuğumuz doğacak! dedi.

— Gebe misin, cicim?

— Evet.

— Pekala, öyle ise, hemen evlenelim. Sakın üzülme. Bu ay, bu hafta değil. Hemen yarın!

— Yarın mı?

— Yarın vallahi...

Birbirlerine sarıldılar. Suat dikkat etti. O daha ziyade güzelleşmiş, büyümüş, kadınlaşmış, bir harika olmuştu.

— Resan'cığım, sen biraz yukarı, yahut bahçeye çık, ben annemi çağırayım. Hemen meseleyi açayım.

— Fakat...

— Fakatı makatı yok. Biliyorsun, ben sabırsızım. Sabaha bir şeyi bırakamam.

Hakikaten Suat son derece aceleliydi. Aklına geleni yapar, anî, asabî hareketlerle herkesi şaşırtırdı. Erenköyü'nün en namdâr sporcusu sayılırdı. Cesurdu. Ufak bir şeyden heyecana gelir, ehemmiyetsiz bir laftan büyük bir kavga çıkarır, en tehlikeli tecrübelerle gözünü kırpmadan atılırdı. Resan'ın kalkmasını beklemedi.

— Eleni!...

Diye seslendi. Hizmetçi kız gelince, "Git annemi çağır, hemen gelsin!" dedi. Resan'la tekrar kucaklaştılar.

* * *

Hamdune Hanım odaya girer girmez:

— Ne var Allah aşkına, Suat?

Diye sordu. Yüzü sapsarı kesilmişti. Meçhulden ürken bu kadın için "Çabuk, hemen, şimdi" gibi kelimelerin içinde mutlaka bir felaket gizliydi. Suat:

— Otur, anneciğim, sana sevinçli bir şey söyleyeceğim... dedi.

— Söyle bakayım...

— Ben Resan'ı alacağım.

Solgun kadının yüzü gülümsedi:

— Hayırdır inşallah, rüya mı gördün? Böyle birdenbire...

— Yok, hakikat. Hem de hemen yarın alacağım...

— Aman, Suat, deliliği bırak. Bu acele ne?

— Anneciğim, sen benim tabiatımı bilirsin. Aklına bir şey koydum mu, hemen yapmalıyım.

— Resan'a bir şey söyledin mi?..

— O da beni seviyor!

— Pekala ama, hazırlıksız, nişansız, filan... Herkes bize deli diyecek...

— Ne derlerse desinler, herkes benim umurumda değil!

- Yok, yok, bu olamaz.
- Olacak anne!... Söyle, sen bu izdivaca razı değil misin?
- Tabii razıyım...
- O halde yarının, öbür günün ne ehemmiyeti var?
- Vâkıâ hiç...
- Öyle ise niçin beni kırıyorsun?

Hamdune Hanım oğluna gülümseyerek baktı. Bu şımarık çocuk onun gönlüne hâkimdi. Doğduğundan beri ne isterse yaptırırdı. Yavaş yavaş içinde bir sevinç duydu. Resan'ı da kendi kızıymış gibi severdi. Hakikaten bu, mesut bir izdivaç olacaktı. Yuvanın kuşları başka yerlere gitmeyecek, eski ahenk bozulmayacaktı, damat gibi gelin gibi yabancı ruhlar bu küçük ailenin harîmine girmeyecekti.

- Memnunsun ya, anneciğim?
- Çok.
- Şimdi Resan'ı da çağıralım.
- Çağır.

Suat, dışarı fırladı. Resan'ı aldı, getirdi. Ciddi kız, kıpkırmızıydı. Hamdune Hanım onlara birçok güzel sözler söyledi. Kendi hissiyatını anlattı. Artık sinirleri geçmişti. Gülüyordu. "İşte ben sizi bu akşamdan birbirinize veriyorum!" dedi ve Resan'la Suat'ın ellerini birleştirdi.

— Fakat bir halka olsun takamıyorsunuz. Suat bu senin deliliğin... diyordu.

- Güç olsun da, geç olmasın, anneciğim.
- Haydi deli!..

Konuşurlarken dışarıda, kameriyedeki Muhsin Bey'i unutmuşlardı.

Suat:

— Babam bu kararımızı duyarsa kimbilir ne kadar sevinecek! dedi.

Hamdune Hanım:

— Çıldıracak!

Diye güldü. O vakit Suat'a bir fikir geldi. Annesi ona bu kararı söyleyecekti. Sonra kendileri onun karşısına çıkıvereceklerdi. Muhsin Bey gayet şen, gayet neşeli, adeta çocuk gibi bir adamdı. Ailenin asıl reisi Hamdune Hanımdı. Hatta bu izdivaç için Muhsin Beyin reyine bile lüzum görmüyorlardı. Yalnız nasıl sevineceğini görmek için haber vereceklerdi.

— Anne dedi. Sen şimdi babamın nargilesini yukarıya göndertirsin. Biz de Resan'la beraber balkona çıkarız. Perdeleri indiririz. Sen işi açarsın. O çocukça sıçramaya, ellerini çırpmaya başladığı zaman biz arkasından çıkıveririz.

Resan bunu istemiyordu:

— Tiyatro oynar gibi. Ne olacak sanki bu!

— Hiç, Resan'cığım. Babam seni de, beni de kucaklayacak, öpecek, işte bu!

Hamdune Hanım:

— Babana birdenbire sevinçli bir haber vermek yasak olduğunu unutma! dedi.

— Yavaş yavaş açarsın.

— Peki... Bari siz önden çıkın. Ben de onu yukarıya alayım.

— Haydi anneciğim, benim cici anneciğim.

Suat kocaman bir bebek beceriksizliğiyle annesine sarıldı. Kırışmış saçlarından, soluk alnından öptü. Annesi dışarıya çıkınca aynı şefkatle Resan'ı kucakladı.

— Fakat, Suat, ben bu balkona saklanmayalım, diyorum.

— Niçin, cicim?

— İim istemiyor. Daha mehtap çıkmadı, orada karanlıkta nasıl duracağız?

— Yapma Resan'cığım. Mesut mesut gleceğiz. Babamın sevincini seyredeceğiz. Sana artık nasıl sataşmayacak, neler söylemeyecek. "Gelin hanım, gelin hanım" diye.

— Suat balkona ıkmayalım.

— Yapma cicim.

— ıkmayalım.

— Haydi, haydi. Babamdan evvel davranalım. Bizi görmesin.

Delikanlı, Resan'ı kollarından tuttu. Adeta onu zorla sürükledi. "Seni karanlığa alıştıracağım" diyordu. Yüksek bir merdivenden çıktılar, yüksek tavanlı bir salondan geçtiler. Suat ortadaki lambayı açtı. İki pencere arasındaki balkonun ağır perdelerini indirdi. Köşedeki bir koltuğu açık pencereye doğru çevirdi. Tam bu sırada Eleni de büyük beyin nargilesini getirmişti. Suat onu da yerine koydu.

— Haydi şimdi aktörleri bekleyelim, diye Resan'ı balkona çekti.

Hava son derece karanlıktı. Civar köşklerin aydınlıkları, can çekişen ateş böcekleri gibi hasta, donuk bir ziyâ ile parlıyordu. Suat yarınki karısını kucakladı. Genç kız gözlerini yummuştu. Asa sanki yaşlar dökülecekti. O kadar mesuttu...

* * *

— Rutubet var.

— Siz zaten hep beni rahatsız etmeye alışsınız. Yemeğime karışsınız. İirtmezsiniz. Uyumazsınız. Sanki dünyaya kazık kakacakmışım gibi!

— Burada otursak ne olur?

Muhsin Bey pencereye dönen koltuğa kt. Hamdune Hanım nargilenin marpucunu çözerek kocasına uzattı:

— Al memeni!

— Haydi bakalım, bunu da çok görün.

Konuşmaya başladılar. Hamdune Hanım, daima meyus yaşayan sinirli insanların neşeli zamanlarındaki heyecanlı tavırlarıyla yavaş yavaş işi açıyordu. Suat'ın büyüdüğünden bahsetti. Çabuk evlenirse çok iyi olacaktı. Fakat Resan'a hiç kıyamıyordu. Dışarı veremeyecekti. Muhsin Bey: "İç güvey alırsız" dedi. Fakat Hamdune Hanım, Suat'a da kıyamıyordu. Muhsin Bey: "Gelini de yanımıza alırsız" dedi.

Hamdune Hanım:

— Bu kadar uzun külfetlere ne lüzum var? diye güldü, Ben bu meseleyi halletmenin kolayını buldum.

— Nasıl?

— Yanımıza ayrı bir iç güvey, ayrı gelin alacağımıza...

— Ey?

— Suat'a Resan'ı alıveririz, vesselam.

Muhsin Beyin marpucu elinden düştü. Ağır hareketlerle onu yerden alırken:

— Ne münasebetsiz şeyler düşünüyorsun, hanım! dedi.

— Neden münasebetsiz olsun?

— Münasebetsiz ya!

Balkondaki âşıklar da, tıpkı Hamdune Hanım gibi, bu beklenilmez tavırdan şaşırmışlardı. Muhsin Bey'in sevineceğini, ellerini birbirine çarparak çocuk gibi kalkıp hepsinin boynuna sarılacağını bekliyorlardı. Hamdune Hanım, konuştuklarını işiten balkondakileri çok üzmemek istedi:

— Sen uyuyorsun, Bey! dedi.

— Ne demek?

— Ben Suat'la Resan'ı birbirlerine verdim bile!

Muhsin Bey, bu sefer marpucu elinden attı. Doğruldu. Yüzü kıpkırmızı oldu.

— Bu izdivaç katiyyen olamaz! Hamdune Hanım yine sinirlendi:

— Oldu bile... dedi.

— Olamaz, diyorum.

İhtiyarın çehresi fena halde bozulmuştu. Balkondakilerin kalpleri çarpıyordu. Bu hiç beklemedikleri mümânet onları şaşırtmıştı. Resan hıçkırmaya başladı. Suat onu öpüyor: "Korkma, cicim. Ne ehemmiyeti var? Yarın seninle burayı terkeder, başka yere gideriz" diyordu. Hamdune Hanım da içeride kocasıyla münakaşayı azıttılar. Muhsin Bey bir türlü niçin bu izdivaca razı olmadığını söylemiyordu.

Karısı onu zorladıkça, yalnız: "Olamaz, olamaz, ben sağken buna imkan yoktur!" diye bağıırıyordu. Hamdune Hanım, nihayet iki gencin birbirlerini sevdiklerini, izdivaç etmezlerse bedbaht olacaklarını söyledi:

— Sebepsiz bir mümâneatle iki genci meyus etmekte ne fayda?

— Sebep var, diyorum, ısrar etme!

— Söyle o sebebi!

— Söyletme, diyorum!

— Söyleyeceksin!

O vakit Muhsin Bey boğuk bir sesle karısına:

— Madem ki istiyorsun, söyleyeyim işte, dedi. Hani yirmi sene evvel, henüz seninle yeni karı koca iken ben İzmir'de malmüdüri tayin olunmuşum. Hatırlıyorsun ya?

— Hatırlıyorum.

— İstanbul'dan yalnız gittim, sen gelmedin.

— Evet.

— Sana her hafta mektup yazdım, çağırdım, yalvardım, yakardım, gelmedin.

— Gelemezdim. Annemi ölüm döşeğinde nasıl bırakırdım?

— İşte o bir sene içinde ben sana kızdığımın İzmir'de başka bir kadınla evlenmişim!

— !!!..

— Bu sırrı tam yirmi sene sakladım. Yine senin zorunla söylüyorum. Bu kadın doğururken öldü. Resan işte onun kızıdır. Suat'ın kardeşidir. Anladın mı?

Hamdune Hanım bembeyaz kesildi. Balkonda boğuk bir gürültü, acı bir feryat koptu. Karı koca, ikisi de yerlerinden sıçradılar. Perdeyi açtılar. Resan'la Suat birbirlerini parçalayacaklarmış gibi boğuşuyorlardı.

— Olmaz, dur!

— Bırak, beni bırak!

Resan, inanılmaz bir hamle ile sporcu genci balkonun eşiğine çarptı, sonra adeta beyaz bir alev gibi balkonun kenarından karanlığın içine fırladı. Bahçenin çakıllarına düşen bir vücudun derin, ağır sesini dehşetle duydular. Suat, daha doğrulmamıştı. Muhsin Bey ellerini boğazına götürdü. Birdenbire arkası üstü yuvarlandı. Hamdune Hanım, onu oturtmaya çalışırken gayr-i ihtiyari gözlerini balkona çevirdi. Oğlu, sevgili Suat'ı da korkunç karanlıkların içinde kaybolmuştu.

* * *

Biraz sonra... Siyah ağaçların arkasından doğan kan renginde bir ay, balkonun kenarında, kendini tutmak isteyenlerin arasında, saçları dağılmış, gözleri yerlerinden fırlamış, sarı, perişan bir hayalin aşağıya bakıp kahkahalar attığını gördü...